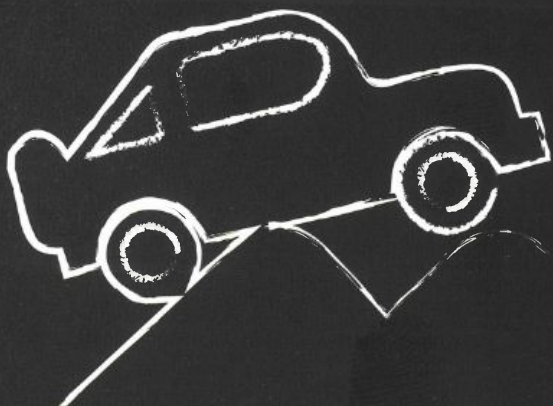

(BERG)TOPPERS

Een beetje inspiratieloos zit ik naar een leeg computerscherm te staren. Op de plek van de knipperende cursor zou een column moeten verschijnen, maar die laat langer op zich wachten dan gewenst. Dan valt ineens mijn oog op een stuk steen op de kast en mijn gedachten dwalen direct af naar een warme woensdag in juni, tijdens de MX-5 Club vakantie naar Karinthië.

We besluiten met z'n vijven om eens iets avontuurlijks te beleven. Met een tandradbaan, gondel en stoeltjeslift willen we de top van de Mölltaler Gletscher bedwingen. Het is een snikhete dag en de koelte van het bergstation dat in de rotsen is gehouwen is meer dan welkom. De eerste rit met steile "metro" dwars door de berg is snel voorbij, bij het eerste station wachten de dichte gondels. Iedereen is enthousiast maar de enige dame in het gezelschap en ikzelf worden zo langzamerhand wel wat stiller. Grote hoogtes... we zijn er allebei niet zo'n fan van. Als we uiteindelijk na een flinke klauterpartij bij de laatste etappe komen, een open stoeltjeslift, hebben we allebei een wit randje rond onze neus. En daar zit ik dan. Met één hand vastgeklemd om de stang voor mij, in de andere arm een opklapbaar picknicktafeltje onder mijn arm geklemd. In korte broek en gympies zwevend boven een piste waar nog flink geskied wordt ook. We lijken wel gek. En dat vinden ook de enkele waaghalzen die bovenaan de top in complete skiuitrusting hoofdschuddend staan te kijken naar een stel onwetende toeristen, die met blote benen tot aan de kuit in de sneeuw staan. We worden er zelfs op aangesproken. Maar we merken het nauwelijks. Het enige wat wij zien is het sublieme uitzicht over besneeuwde bergtoppen. Het is stil. Geen zuchtje wind, geen enkel geluid. En daar zitten we dan. Op het dak van de wereld. Met z'n vijven op een picknickkleed, met onze rug tegen een zendmast en een zelfgesmeerd broodje in de hand. Alle vijf beseffen we tegelijkertijd wat voor bijzonder moment we delen met z'n allen en ik kan mij vergissen, maar ik meen toch echt een paar vochtige ogen te zien als ik stiekem om mij heen kijk. Dit is absoluut een moment om nooit te vergeten. En om te zorgen dat het ook niet gebeurt raap ik een fraai gekleurd stukje rots van de grond en steek die in mijn jaszak. Als herinnering aan deze bijzondere dag op 3200 meter hoogte.

Wanneer we weer veilig met beide benen beneden in het dal bij de MX-5 zijn beland zie ik vlak naast ons een vuilcontainer staan. Dat komt goed uit, want ik rij inmiddels al twee dagen met een volle vuilniszak rond die met deze temperaturen toch wel een beetje begint te ruiken. Ik til de klep op, maar laat deze meteen met een enorme klap weer dichtvallen. Aarzelend til ik de klep voorzichtiger open om te kijken of ik het wel echt goed gezien heb en ja... van onder twee vuilniszakken steken toch echt twee voeten. Gelukkig concluderen de anderen slechts dat een verwende wandelaar zijn oude bergschoenen heeft afgedankt. Godzijdank. Jammer dat Appie niet meer onder ons is. 'De Cock en de moord op glad ijs' zou een prima titel zijn voor z'n nieuwste boek.

Ik schrik verdwaasd wakker uit mijn dagdroom en moet glimlachen. Ja, een column schrijven over een bijzondere gebeurtenis die ik heb meegemaakt met de MX-5, dat ga ik doen! Wat de aanschaf van dat autootje en het lid worden van die club mij allemaal heeft gebracht. En over de warme vriendschappen die daardoor voor het leven zijn gesloten. Dat ik me weleens afvraag hoe het zou zijn geweest als ik die auto niet had gekocht. En dat ik me bijna niet kan voorstellen dat er ooit, nog niet zo heel lang geleden, een tijd is geweest dat deze mensen nog geen deel uitmaakten van mijn leven. En wat voor moois ik dan wel niet was misgelopen. Ja... Laat ik daar eens iets over schrijven. Vooruit, aan de slag jongen!

Rody

